

Halálgyakorlatok

(IKAROSZ)

Nézi, vizsgálja az arcát, szép, világos arcú lány ül vele szemben, gyermeki frissességű arc, látja magát belülről, nem az érett arcot, nem ezt, ami most van, a ráncokat, árkokat, az alattomos májfoltjait, hanem amelyiket mintha hátulról feszesre húztak volna, úgy feszül, a hajszálak szinte kipányvássák az arcbőrt az áll és a fejtető közötti sima, fénylő boltozatban; ül a konyhaasztalnál, bámul az üres, szítás homályba, lassan járhatja az alsó állkapcsát, látja a másik, korábbi arcát, ami a hallgatástól behorpadt, s ettől még kisebbnek látszik az egyenes, keskeny orra, miközben rág tovább, mintha nem telt volna el közben tíz-húsz év, s nem ott ülne már saját konyhájában, s nem ő biztatná gyerekeit az evésre, hanem még mindig őt, még mindig otthon, abban a házban, gyerekkorában; nézegeti ezt az arcot, egy későbbit lát most benne, szintén belülről, végigsimít rajta, mint mikor oszlopok, gerendák erezetén húzza végig a kezét, mert a fa sorsa kiolvasható az erezetekből, így az övé is, gondolja, szomorú és gyűrött erezetet lát az egyiken, szelídet és simát a másikon; ez vagyok én, ez voltam, mormolja, és ez is, ez is én vagyok, én voltam, gondolja, ezek az én arcaim, ahogyan soha senki nem látta őket; néz kifelé ezekből az arcokból, és számtalan életkor kel életre most benne és kezd élni együtt, sok alak, akik próbálnak megférti egymással és a világgal; távoli, kitágult tájat, fehér és barna pöttyökkel beszórt mezőket lát, a Kongókövek visszhangjait hallja, dúsan ringó fűtengerek, vitorlázó ökörnyal, szétfoszló, majd újra egymásba kapaszkodó felhők, messzi lomberdők, úszó, bucskázó, kalimpáló madarak, csillámok, fények csodás kavalkádja, kora reggeli napsugarak aranypora; tágra nyílt szemmel, eltátott szájjal karjai felfelé lendülnek, ahogy visszanéz régi, egykori arcaira, mintha sokan, rengetegen lennének ott vele együtt, és mennyien el is porladtak nyomtalanul, és elrúgja magát a kellemes, ragyogóan tiszta, egyöntetű

légbe, és repül, és azt érzi, hogy szárnyal, hogy lengenek, mozognak, suhognak a satnya karok, belekap ruhájába az áramlat, repül, száll, süvít, hová, Istenem, vajon mi felé?

(NÁSZ)

Amikor föléje térdelt, kitakarta kislányos fehér testét, majd térdeivel szétnyitotta combjait, azt gondolta, nem éli túl; nem, nem, nem, mondogatta behunytt szemmel a magas, falusi deszkaágyon, kényelmetlen párnákon és paplanon feküdve; feltámasztott izmos testét érezte föléje magasodni, ujjak matatását combjai között, ahogy simogatja, kenegeti, dörzsöli valamivel az egyre duzzadó szeméremajkakat, ahogy súrolja, siklatja, majd egy váratlan, erős mozdulattal, jobbról, balról jól a medencéjébe kapaszkodva, hirtelen mozdulattal mintegy felökleli, majd megáll, vár, mintha valamire várakozna szuszogva, ujjai belevájnak puha húsába; és mint egy mellső lábával kapáló állat, megáll, pár lépést visszavonul, majd megint nekifeszül, beledöf vad dühvel, ő pedig ráakasztja testét arra a valamire, ami, tudja, sejtí, hiszen látta már az udvarban, az ólban, az állatoknál, újra meg újra ráfeszül, benyomul, oda, legbelül, a lüktető forróságba, a perzselő, áradó teste védtelen üregébe; kezei görcsösen a paplanba, párnába markolnak, apró sikkantás hagyja el a torkát, mintha nem is az ő hangja lenne, önkéntelenül, és mintha nem is az ő teste lenne, úgy csépelí amaz, löki, nyomja, lendítí, rántja vissza magát benne, az ívként feszülő, hánykolódó testében, és szuszog, liheg, hörög, és a szája megnyílik; látja most a résre nyitott szemén, húsos nyelve vadul csattog a tárt ajkak között, nyála kicsordul, igen, rá, rá, a testére; mint egy állat, fut végig, villámlík végig agyán, mint egy megveszekedett fenevad, vadul futosó bika, eltorzult arccal, a lökések ritmusára nyög, szuszog, levegőért kapkod, vonaglik, remeg, megfeszül rajta; és az ő teste meg szívja, vonja, szippantja magába ezt a mit is, jaj, ezt a förtelmet, rittyeg-csattog a két test egymáson, tehetetlenül dobálja magát alul, meghal, most hal meg, érzi, most, most, most, jaj, most, érzi a megfeszült izmokat, látja a tágra nyílt szemet, csattogó állkapcsát, s akkor furcsa jajt, vontatott, állati hörgést hall, sikoltást, saját sikoltását, és szétfut benne, és elárasztja a jóleső, mindent és mindenét elárasztó, villámló, mindent, mindenét elárasztó fényesség.